

21 jan 2018 Kyrkans tidning – Eftertanke

Det berättas att radioprogrammet Människor och Tro vid något tillfälle myntade begreppet ”*någotismen*” som ett sätt att beskriva den tro som många av oss svenskar bär. Vi tror inte framförallt på någon; vi tror på något och är, om uttrycket tillåts, ”*någotister*”. Till den mänskliga erfarenheten hör att fästa sitt hjärta vid något. Vi fäster vårt hjärta vid det som, när livet går sin gilla gång, ger oss en upplevelse av garanti, säkerhet och styrka. Känslan av trygghet i en fast anställning. En rejäl summa pengar på banken. Nära, kära och ett hem som är en borg. Inte sällan döljer sig, i anslutning till vårt fäste, det vi stagar upp oss mot; titlar, image och nätverk. Att vara någon i kraft av position och prestation.

Den gemensamma nämnaren för mycket av det vi lutar oss mot, fäster vårt hjärta vid, är att det på mindre än en sekund, kan lösas upp och förvandlas till intet. Det sker när vi hamnar i kris. Livsväven är skör. När som helst kan den brista. Och det gör den. I sådana lägen kan det hända att ”*någotisten*” vänder sig till en personlig Gud. Mannen som aldrig ägnat Gud en tanke, ber Gud om hjälp. Kvinnan som är uttalad ateist, styr sina steg mot kyrkan, för att där få tända ljus i en ordlös bön om räddning. När livsväven brister händer det att den som tror på något, och den som tror på någon, ber med samma ord, Simon Petrus ord, Herre till vem skulle vi gå?

I söndagens evangelietext möter vi en officer med omsorg om en av sina tjänare som blivit sjuk. Det sammanhang som officeren står i och kommer ur, ger honom en modell, ett mönster. Han säger: - Jag är själv en som står under befäl, och jag har soldater under mig. När jag säger gå, så går man. När jag säger kom, så kommer man. Och när jag säger gör, ja då gör man. I mötet med Jesus följer officeren den logik som är hans. – Säg ett ord och min tjänare blir frisk. Det är ju så det går till.

Officeren är inte jude, tillhör inte Israel, men kanske bars han av en tro på någon. Han hör talas om Jesus och i mötet dem emellan hittar officeren hem. Han tror Jesus om mycket och utgår ifrån att han vill honom väl. Att Jesus ska göra vad han kan för att lindra och hjälpa. Det är rörande och Jesus blir förvånad. Tilliten binder dem samman och det går fort. När den förlorade sonen kommer till sig själv, bestämmer sig för att vända hem och börjar gå, är fadern redan där och kommer springande. Vägen bort kan vara lång, men vägen hem är kort. Kanske kom officeren från öster, kanske kom han från väster. Kanske trodde han på någon, kanske trodde han på något. Oavsett var bönen den samma; till vem skulle vi gå?

Texten drar en skarp gräns mellan utanför och innanför. Utanför är mörker och gråt, och där ska man skära tänder. Hur det är innanför vet vi inte så mycket om. Men när livsväven brister och det som en gång var vår trygghet faller sönder och löses upp, så kan tron på något bli en tro på någon, Jesus Kristus. Ett Jag i möte med ett Du. Och för ett ögonblick anar jag himlen, och vill inte vara någon annan stans.

O du som ser och du som vet, vart stackars väsens hemlighet. Som också vet långt mer än jag, mitt väsens natt och dag. Tag allt jag äger i din hand, bränn slagget med din renhetsbrand, och låt mig leva i ditt land, min fader och min Gud.

Amen

/ Ann Aldén

Kyrkoherde i Jönköpings församling